

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16821/2024
26.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају адвокати из АОД „Станић и партнери“ из ..., против тужене ББ из ..., чији су пуномоћници Ласло Дубаић и Владимир В. Хоровиц, адвокати из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2951/23 од 14.03.2024. године, у седници већа одржаној 26.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2951/23 од 14.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2951/23 од 14.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8455/2020 од 18.07.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је анекс уговора закључен дана 26.04.2017. године, оверен код јавног бележника Весне Милков под ОПУ бр. 654-2017, без правног дејства према тужиоцу, у делу који је потребан за намирење главног потраживања од 30.000 еур са каматом по стопи коју утврђује Европска централна банка, почев од 01.03.2003. године до исплате, што је тужена дужна да призна и трпи принудно намирење тог потраживања из вредности имовине која је била предмет располагања. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 418.239,97 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2951/23 од 14.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је захтев за утврђење да је анекс уговора закључен дана 26.04.2017. године, оверен код јавног бележника Весне Милков под ОПУ бр. 654-2017, без правног дејства према тужиоцу, у делу који је потребан за намирење главног потраживања тужиоца од 30.000 евра са каматом почев од 01.03.2003. године до исплате, уз дужност тужене да призна и трпи принудно намирење тог потраживања из вредности имовине која је била предмет располагања, а нижестепеним пресудама је одлучено усвајањем тужбеног захтева. По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, јер одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја, а нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој правној ствари одлуку о постављеном захтеву засновали на примени одговарајућих одредаба материјалног права која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима, истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Указивање на битне повреде поступка не представља разлог за посебну ревизију. Осим тога, тужена у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају супротном пресуђењу судова. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 28.05.2020. године, а вредност предмета спора је динарска противвредност 30.000 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић